

си увѣнчани,<sup>16</sup> нѣма ни челоуѣколюбие, ни любовь ближнаго, ни вѣра, сичко е особна користъ и лична полза!". Най-после Раковски безнадеждно се отзовава и за западнитѣ държави, които се обявяватъ за „великодушни челоуѣколюбцы": „Напусто нѣци сж били на мнение, что Европа вѣистинж е взела съжаленіе за страждѣщи въ Турско христіански народи... вся нейна съ великорѣчіе приставлена обѣщанія явихж ся напротивъ въ суха и суетна слѣдствія: действително ничто не ся испълне".<sup>17</sup> Той видѣ, че както за свободата, така и за федерацията на балканитѣ говорятъ не самитѣ народи, а управляващитѣ крѣгове и правителствата, обладани отъ шовинизъмъ. И заключи: че за дѣлото на свободата не помага само перото, ни единичнитѣ жертви на герои, ни дипломацията, ни „лѣжливата" Европа, ни съседнитѣ на България държави, ни „покровителката" на славянитѣ — Русия.... А въ момента положението на раята е извънредно лошо: убийства и безчестия не преставатъ; пѣтищата затворени отъ разбойници, и ни селянинъ, ни търговецъ смѣе да се отдаде на работа. Турция е на разпадане и банкрутъ.. На народа, естествено, не остава друго, освенъ